

Cum sero factum est
(na Bílou neděli, S92)

Když nastal večer a skončil den a učedníci byli shromážděni, tu vešel Bůh.“ Když zapadne slunce tělesných radostí a v duši se vloudí večer pomíjivých věcí a ta shromáždí a uzavře pohromadě všechny své síly, zasvítí v duši světlo pravdy.

Proto člověk odumře hříchu i všemu, co ho působí.

Pak zemře i [své] přirozenosti, neboť není sám sebou, ani nehledá svého, nežli jen boží slávu.

A pak bude člověk božím vlastnictvím a Bůh může v duši toužebně konat své dílo. Nežli padl, byl Adam natolik božím vlastnictvím, že byl svou vůlí napojen na Boha a božství prozařovalo [jeho] vůlí až k [jejím] nejnižším silám, takže nemohly vůbec působit, než jak jim kázala vůle boží. Tu konal Bůh své dílo a mohl se v duši proměnit.

Proto Kristus praví: „Je mi dána veškerá moc v nebesích i na zemi i v Jeruzalémě“ – to znamená: je mi umožněno působit v duši, která se těší z míru; v té mám moc vykonat své dílo.

A co koná jeho dílo, působí v duši radostně – jako Svatý Duch. A co působí? Dvanáctero ovoce, jež člověka uvádí do božského řádu a k dobrému životu.

První troje přivádí člověka k Bohu.

Prvním je láska – ta člověka pozvedá nad vše pomíjivé a přesazuje v Boha, jehož miluje. Když si duše obklopená milostným ohněm pravé lásky to vše přivlastní, vše to stráví oheň lásky.

Druhé ovoce je duchovní radost. Ta pochází z čistého svědomí, které člověka činí pohotovým ke všemu dobrému a pozdvihá nad sebe sama. A když ta přijde, člověk se zaraduje.

Třetím je mír ducha; skrze něj přebývá Bůh v duši.

Další tři srovnávají člověka s jeho bližními křesťany.

První je mírnost – to je, aby člověk s celého srdce všem ostatním lidem přál plnost dobrého.

Druhé je věrnost, to je, aby člověk svému bližnímu přál jako sám sobě.

Třetí je milosrdenství, to jest, aby se člověk k lidem choval tak, aby nikoho nezarmoutil.

Třetí trojice připravuje lidi na budoucí utrpení.

První [z ní] je trpělivost, že je člověk srozuměn s břemenem utrpení, a nechová se jako kůň unavený chůzí a tím, co musí nést.

Druhé je slitovnost, že člověk nehledá únik z utrpení.

Třetí je dobromyslnost, jež se nezmate žádnou bolestí ani se nad ní nehorší.

Čtvrtá trojice srovnává člověka se sebou samým.

Prvním[z ní] je umírněnost, druhým zdrženlivost a třetím čistota, aby člověk ničeho nepožíval tolik, až by již nemohl více a aby žádost zůstala střízlivou.